

Forfatter: Juel-Hansen, Erna

Titel: Udrag fra EN UNG DAMES HISTORIE

Citation: Juel-Hansen, Erna: "En ung Dames Historie", i Juel-Hansen, Erna: *En ung Dames Historie*, udg. af Lars Petersen , 1888, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-juelh01val-shoot-idm139742594565984/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En ung Dames Historie

hele Måltidet, der forløb ligesom de sædvanlige Søndagsbespisninger, der gik på Tur i Familien.

Margrethe havde selv Fætter Christian til Bords, men Etatsrådinden havde fået dem placeret mellem sig og sin Broder Hans, og han var ikke et Hår bedre end Mama selv, så det var ikke muligt for de to at få sagt andet til hinanden, end hvad de måtte høre. Margrethe vidste godt, Mama havde lavet det sådan med Overlæg, men hun skulde magelig pudse hende alligevel, for mens Kaffen blev serveret i Dagligstuen, havde Mama nok at gjøre med at snakke med alle Tanterne, så vilde hun liste sig ind i Papas Værelse til Herrerne og få sig en ordentlig Basseralle med Fætter Christian. Og det fik hun da hvasket til ham i et belejligt Øjeblik.

Han kjedede sig gudsjammerlig, kunde hun se, og var ligeså tvær, som Olivia plejede at være, hun kunde næsten ikke slå et Ord af ham.

Nå, hvor han skulde få ved Kaffen!

Imens havde hun ikke Øjnene fra Brudeparret, men hun kunde intet mærkeligt opdage. Olivia sad stiv og strunk som en Dukke i al sin Stads. Når hun og Pastoren talte sammen, var det så adstadigt som et Par Bedsteforældre.

Da Pastor Skou endelig ved Desserten rejste sig og i rørte Ord tolkede sin Taknemmelighed mod sine Svigerforældre, der havde betroet ham dette,

deres dyrebareste Klenodie, som nu sad ved hans Side, og som han i Dag skulde føre hjem med sig som sin Hustru til Trøst og Støtte i sit alvorlige Kald og til Husværelse i dette Jordelivs Jammerdal, kom Lommetørklæderne i Gang igjen. Men Isen og den „ældste“ Madeira fra Etatsrådets egen Kjælder bragte snart Ligevægt i Sindene og overbeviste Gæsterne om, at Jammeren somme Tider dog ikke var så stor endda.

Margrethe havde ventet, at Pastoren og Olivia som sædvanlig vilde gå ind i Kabinettet, mens de drak Kaffe, og pønsede allerede på, hvordan hun skulde få Plads så tæt op til Portièren, at hun kunde høre, hvad de sagde der inde. Men det blev der ikke noget af. Olivia satte sig i Sofaen med én af Tanterne og gav omstændelig Besked om Udstyret, hvad hun kunde høre af de evindelige Tal: atten, fire og tyve, sex Dusin o. s. v., som lød der henne fra. Og Pastoren fulgte med Herrerne ind i Papas Værelse for at røge.

Oho! tænkte hun, de glemmer det, til de kommer hjem — — men hvad så? hvad så? — — å, hvor det var utåleligt at være så forfærdelig nysgjerrig — og ikke en Gang have Lov til at være det! Men hun skulde da nok passe på at være i Nærheden, når de skulde „forsvinde“. For hun havde hørt Tale om, at lige med ét, lidt hen på Aftenen, skulde de være borte, uden at nogen